

Čuk piše in riše...

„Oberčukovo“ poročilo.

Zelo se je razmnožil čukovski rod. Zadnjič se je predstavilo javnosti nekaj novih sodelavcev, danes pa — čto drugih. Celó slikarji, oz. risarji so med njimi, kakor vidite. Za „fašenk“ ta čas — presneto se spodobi, da tudi par slik objavimo. Nekaj poročil je moralo odpasti za vedno, nekaj pa samo začasno. Danes so prišla najvažnejša poročila na vrsto. Enega svojih novih pomočnikov — „Michela“ — sem moral poslati na Hitlerjev poziv v Avstrijo. S seboj je vzel — cigán zvití dve sovici. Kakor hitro se vrne, bo podal izčrpano poročilo o „Hacken kreuzlerjih“. — Čukeca „Bimbo“ sem poslal na izrecno prošnjo v Rim k Mussoliniju s posebno misijo. Čuk „Kolfokter“ je odletel kot vojni poročevalec na rusko-japonsko-kitajsko bojišče. S seboj je vzel še tri tovariše in štiri tovarišice. — Vrbanjski čuk se mi je zamotal nekje, pa sem moral poslati svojega tajnika k sv. Urbanu. Boste brali o njem, kakor o drugih. —

Budinski čukee

najmlajši sin pripoveduje kratko: Jój kako veselo se ženijo pri nas! Toliko je tekme, atek, da ne veš, kdo je ženin in nevesta. Je namreč več te robe. Kratka krila (stara moda — prismuknjena, s sveta spravljena) se sukajo in smukajo. Purani se žrtvujejo, litri se spraznjujejo, obljube se kujejo in tako naprej. Srčne zadeve so pač zelo krvava stvar in čukec, ki je zadnjič bil v restavraciji, ne ve prav nič o tem, kdo katero ljubi, katera koga snubi, četudi padajo poljubi na desno in na levo. Tu ni krize. Še vojak se smeje, ker ga greje bližina nje, ki je — vročina zanj in sanja sanj... Ako pa posredi je denar, — če ga imaš, boš ti vladar. —

Ptujski čuk poroča.

da je levo od mosta na poti k staremu „Badhaus-u“ na drevo pribit napis — : „Nasip smeti prepovedan.“ Svoječasni župan (bogvekaterj) ni razumel slovenščine, ker sicer bi dal „namalati“: „Odlagati smeti na tem mestu je — zabranjeno. Ker pa prepovedan sad diši pa si pogledajte — častiti purgarji, da je baš na tem mestu največ kupov smeti in pepela, vsakemu tujcu

v „prijazen“ pozdrav. Čuk misli, da je treba odstraniti „entweder“ napis, ali pa — prepovedane smeti...

Kako pa se Ptujčan, ki se boji pohorskega snega in prehlada, doma trenira v smučanju pa je hudomušni čukec narisal, kakor kaže sledeča slika:

Z omare, kjer seva višinsko solnce bo skočil v polnem smučarskem dresu na — posteljo. Za slučaj, da si ob pernicali polomi svoje nežne kosti, ima rešilno postajo v bližini...

Ptujski steklarji so rešeni krize. Zato skrbje Hajdinčani, Stojnčani in tudi Ptujčani v obilni meri. Na Hajdini in drugod so okna že zalepljena z lepenko, a nikogar ni, ki bi čuku dal zastopstvo za prodajo šip in steklenic proti krščanski proviziji. Do „fašenka“ bo velik promet, zato: pozor — steklarji, da ne zamudite konjunktura! —

Ko sem zadnjič sfrčal proti Sv. Vidu, sem naletel na „krumpastega“ človeka, ki ni hotel „Narodne Sloge“ dostaviti naročnikom. Piknil sem ga s kljunom v čelo in odletel proti Ljubljani, da se „pobaram“ za njegovo službo.

Obenem sem enak raport ponesel s seboj o boljšanskem pismonoši, katerega menda muči še stari revmatizem. Bog daj njegovim kostem zdravja!

Mariborski čuk modruje:

Bivši šef mariborskega zrakoplovne prometa se srenorad vozi z avtomobilom. Tokrat je ni zaletel v žično ograjo pa tudi se ni kopal v Dravi, ampak je na Tržaškem doživel čudovito zasledovanje: Pneumatika in njeno črevo sta se vlekla za njimi, a z voza je skočila pred kasarno brhka deklica, ki se ni hotela voziti s tremi kolesi. — Na stvari je samo važna ugotovitev, da so se cestni pasanu čudili, kaj strasnega lena za avtomobilom, ki šepa. —

V naslednjem pošilja isti čuk sliko dveh mariborskih žeparjev, kakor jo vidite tu:

Pl. Svedrovič je baronu Vitrihu izmaknil v gnječi — listico, baron Vitrih pa g. pl. Svedroviču. Kot šundna tovariša sta se kmalu pobotafa... Vsakemu svoje in mirna Bosna!

Kakor sem zvedel, ima mariborski „aeroklub“ (prosim pravilno staviti, škrtu zvezatu roke radi matrice „m“ ki večkrat neumnosti povzroča! — monopol na — zrakoplovstvo, ki je silno razvito. Prijavi se je človek brez naslova „dr.“ spredaj z uacrtom, da poyzdigne mariborsko zrakoplovstvo tudi vertikalno ce treba! Pa je prišla vmes tista „favšija“, ki je nasa najlepša čednost slovenska... — Pa bo Starčič kljub temu startal brez dovoljenja zrakoplovne monopotske uprave v Mariboru. Več drugje o tem, gg. Koza-murniki! —

Ormoški čuk

pa je narisal prav spretno sledečo sliko, ki predstavlja — saj veste koga...

Gospod, ki je prišel v Ormož, je na cesti opozoril narodno damo na „nekaj važnega“. Na vprašanje gospe, kaj je tako važno, se je odrezal gospod: „Na sebe sem vas hotel opozoriti.“

Središki tovariš

se je prehladil, odkar se je — včuknil. Ni čudno pri takem vremenu. Obljubil je pismo, pa ga pošta še ni prinesla. Dobro zdravje betežnemu tovarišu! —

Ljutomerski tovariš

se je opravičil, da bo prihodnjic povedal cel koš „hecov“. Zdaj je bil radi večnih kol in gostij ter podobnih poslov prav močno zaposlen. — Živnozdravnik mu je predpisal „Antiklerofom“. — Sočutje!

Rogozniški čuk

pa pesnikuje: „Na Rogozni je dosti mlinarjev, posebno pa pardona nima ta — dva Tona. Eden „pajtl“ ma preredki, posebno, če so kaki svetki, da se mela razkadi tak, da v žakli pol falia. — Včasih gospodinjo jeza prime, da bi v žakelj ga zavila (mlinarja) in otela pala krog sebe z njim, da bi od plev se delal dim. — Četudi v mlinih zdaj je kriza, včuknula bo tebe Mizka, Kata, Liza — da pomnil ti boš in tvoj mlinski kamen: „Z ženskami ne svadi se, pa — Amen! —

A. Stražar:

Zatajeni sin.

Pripoved iz časa tlačanstva.

(Osma nadaljevanje.)

Take sramote še ni doživel. Vendar mu je bilo življenje ljubše — kakor pa se kar nenadno posloviti od sveta, kjer se mu je predobro godilo. Bil je voljan izpolniti Dondeževo ukaze.

Kmalu sta se vrnila nazaj oskrbnik in njegov neljubi spremljevalec.

Ko je Dondež prejel zlatnike je vzel vse odvezati.

Pa še eno jim je zagodel. „No sedaj pa le pojdite! — (kar peš enkrat! —

Saj morajo tlačani vedno hoditi peš. — Oni so pri meni v večji veljavi kakor graščaki! Graščinski konji so lepi, naj se enkrat postavimo žnjimi tudi mi — rokovnjači.

Tako so morali ošabni „graščinci“ iti peš...

Na prostranem sadnem vrtu pri Zlatarju so imeli tisti dan cefo gostijo.

Brhka Angelica se je kajpak vedno sukala okrog Peterčka, a ostali rokovnjači so se tudi prijateljsko bratili s tlačani.

Na večer je k tem veselim ljudem prišel še veseli godec Drnulček.

Na svoje citre je igral zelo poskočne, — posebno še brhkima mladcema: Peterčku in Angelici.

„To vam še pravim: kar svatba mora biti, svatba!“

Pa veseli Peterček odgovori godcu: „Striček moj ljubi, to še bode — a še jednega graščaka moram ugnati v kozji rog!“

(Konec četrtega poglavja.)

PETO POGLAVJE.

Ljubi moj sin, kam si ti zašel? — Mamca moja, tega je kriva vaša nesreča.

Odkar je tako nenadno izginil Peterček z doma, je minulo že nad tri leta. Veliko noči pa tudi dni je pretakala

solze ljubeča mati za svojim pobeglim sinom.

Se hujshe pa je bilo Miciki potem, ko je slišala od tega al onega, da je videl njenega sina v rokovnjaški družbi. Kajpak, da mati ni mogla tega verjeti, da bi njen sin zašel tako daleč. Šele, ko je njen mož, ki je bil na kupčiji, tudi v Podstrani zvedel, da se je Peterček seznanil z Zlatarjevo Angelico v takih in takih okoliščinah, je to verjela mati.

Cele dneve je premišljevala Micika, kaj bi storila, — a naposled jo je — le pogodila!

Neke nedelje se odpravi na pot k Angelici!

Brhka deklica je sedela kraj hiše na klopici, ko je prišla do nje Micika.

Vsa je zarudela v lepa lica, da je bila kot cvetoči mak, ko jo je vprašala neznanka: „Kje je Zlatarjeva Angelica, bi rada žnjo nekaj važnega govorila.“

„Kaj bi radi Angelici?“ vpraša ona vsa razburjena.

Neznanka se vsede k njej pa znova

začne:

„Dekle, to veš, ko bi ne imela take važnosti, bi ne hodila cele tri ure daleč poizvedovat.“

„A kaj bi radi Angelici?“

„Tega ne povem drugemu, kot samo njej!“

„Mamica, ali tetka kar ste že, kar govorite — jaz sem Angelica!“

Micika vstane; jo objame, pa vsa v razburjenju spregovori:

„Angelica! Angelica! Vidim te, da si dobro dekle — sedaj imam upanje, da boš ti rešila mojega sina, — tvojega ljubelega fanta Peterčka. Lepo te prosim: Reši mi ga, meni in sebi, — saj veš pri kakih ljudeh je...“

Pri teh besedah vstane tudi Angelica ter vsa ginjena objame mater izvoljenca in spregovori:

„Mati, oh mati! Sreča za nas vse tri, da ste prišli ravno danes. Kajti že čez par ur boste videli Peterčka!“

Pojdite z menoj!

Pa sta odšli v hišo.

(Dalje prihodnjic.)